

Jana Javorská

PROČ ŽENY NEKOUŘÍ
DOUTNÍKY

Jana Javorská

**PROČ ŽENY NEKOUŘÍ
DOUTNÍKY**

Copyright:

Autorka: Jana Javorská

Fotka na obálce: Maksim Šmeljov

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-088-5 (ePub)

978-80-7512-089-2 (mobipocket)

978-80-7512-090-8 (pdf)

ŠLAPKA

Zrovna jsem nejásala, když můj manžel začal pracovat jako řidič kamionu. Navíc trávil většinu času v zahraničí. Ale postupem doby jsem si zvykla a chod domácnosti si zařídila podle sebe. Takže nakonec to vypadalo, jako kdybych byla přes týden svobodná a, o víkendu, vzorná manželka.

Moje pubertální dětičky to přehlížely s klidným nezájmem o společný rodinný život. Ve finále to fungovalo tak, že během týdne mě měly spolehlivě na háku. I přes moje vyhrožování krutým desperátem, který se v pátek vrátí a zavede jim drsný režim, nehnuly ani brvou a házely na mě poznámky typu: „ Matko neprud’!, Spolkni prášek!, Čekej!, Klídek!“ nebo „Arbeit macht frei,“ a podobné nejapné hlášky, které mě dokázaly spolehlivě vytočit do nepříčetnosti.

V ten moment jsem se měnila v rozběsněného Tyranosaure Rexe, pobíhala jsem po bytě a zuřivě se vším třískala a házela. Takže ve finále to vypadalo, jako kdyby bytem prolétl hurikán Katrina. Moje děti to jen komentovaly slovy: „Jasnej přechod“. A s kyselými výrazy v obličejí mě dál statečně ignorovaly. Já jsem si, pro změnu, pěkně uklidila ten svinčík, co Katrina s Rexem natropili, a pomalu jsem se u toho uklidnila.

O víkendu se ty vlezlé bestie (míněno moje děti a ne Katrinu s Rexem) vlísaly manželovi do přízně a škemraly, co že jim to přivezl, a tvrdily, jak moc se jim po něm stýskalo. Podle úspěšnosti dárku, pak setrvaly v jeho dosahu patřičnou dobu.

Když pak konečně přišla řada na mě, vyfasovala jsem tašku plnou smradlavého prádla. Zákonitě nezbyl čas na lísání, protože začal kolotoč praní, žehlení, vaření a nakupování, aby měl náš pán tvorstva vše nachystané k odjezdu. Za to mě občas poplácal po zadku a v noci poctil pětiminutovým sexem, na který jsem se musela patřičně přichystat, abych mu zahrála některou z jeho oblíbených: sestřičku, kurvičku nebo cudnou školačku.

Copak o to, sestřičku a kurvičku bych zmákla levou zadní, ale ta cudná školačka mi ve čtyřiceti pěti letech nějak nepřípadala moc reálná. Chtěla jsem ji nahradit paní učitelkou, ale na žádnou soudružku ze školních let neměl takové vzpomínky, aby ho vyrajcovaly k sexu. Jen já jsem si strašně moc přála, abych mohla vzít do ruky ukazovátka a naložit mu na holou, až by měl prdel rudou jako pavián v říji. Ale na těch pět minut, kdo by to řešil?

A tak se to opakovalo týden co týden, dokud jsem si nenašla milence. Jak jinak, než zase kamioňáka. Jenže tenhle jezdil většinou po vnitrozemí a měl na mě po večerech čas. Hlavně jsem mu nemusela hrát žádné divadýlko, a sex nevypadal, jako inseminace krásy Milky za běhu.

Najednou čas plynul úplně jinak, a já ani nevěděla, jestli je pondělí nebo pátek. To jsem ještě netušila, jak ošklivě se mi moje bláhové rozpoložení myslí hodlá vymstít.

Byl pátek ráno, a můj miláček mi zavolal do práce, že dneska končí dřív, a jestli chci, můžu za ním přijet na okraj Prahy, na jednu čerpací stanici. Bude tam parkovat svůj nákladňák, a pak si spolu můžeme zadovádat někde v hotelu.

Samozřejmě se mi rozblikaly všechny kontrolky, a bylo jasné, že dneska už nic neudělám. Vzala jsem si tedy půl dne volna a mazala fofrem domů. Rychle jsem provedla všechny zkrášlující procedury a pak jsem dostala skvělý nápad: udělám mu radost a vezmu si na sebe převlek šlapky. Je to jeden z nejoblíbenějších kousků mého manžela, a je mi naprosto jasné, že s ním musím zaručeně uspět.

Už jsem se těšila, jak bude příjemně překvapený, až mě uvidí v rudých podvazcích a děrovaném body. Prohlédla jsem se ještě jednou pro jistotu v zrcadle a zhodnotila svůj dokonalý převlek. Kam se na mě hrabou profesionálky. Vidět mě tak nějaký pasák na E55, určitě by mě s radostí zaměstnal.

Ve smluvenou dobu jsem se přiřítla na benzinku, zaparkovala auto a rozhlédla se kolem po mém miláčkovi. V řadě na konci parkoviště jsem spatřila známé vozidlo a vyrazila k němu rázným krokem. Zkušeným skokem jsem se vyhoupla na stupačku, otevřela dveře a vklouzla dovnitř. Kupodivu, miláček nikde.

„Hurá! Překvapím ho!“

Zalezla jsem dozadu na lehátko a začala se svlékat. Kolem auta jsem slyšela hovor, a bylo zřejmé, že každou chvíli přijde. Naaranžovala jsem se do pozice dokonalé šlapky a trpělivě roztouženě čekala.

Konečně se otevřely dveře, a řidič nastoupil do auta, nastartoval a jel přeparkovat.

Krčila jsem se na lehátku a mlčky čekala, až vypne motor. Ale co to? Náhle se zabouchly dveře, a cvaknul klíček. Opatrně jsem se vyhrabala z lehátka a rozhlížela se kolem auta. Nikde nikdo. Vezmu za kliku – zamčeno.

„Do prdele!“ zaklela jsem nahlas. V ten moment mi pípla na mobilu esemeska:

Miláčku musel jsem ještě naložit, zítra jedu záskokem Německo. Už to nestihnu. Promiň. Miluju tě.

„Sakra, že já kráva vlezla do jinýho auta?“

Pomaloučku jsem začala zkoumat věci kolem sebe. Všechny mi byly nějak povědomé. Pak mi to došlo! Můj manžel se vrátil domů! Byl pátek, a já uviděla známé auto. Vlezla jsem dovnitř v domnění, že je mého milence. Co teď? Nezbývalo mi nic jiného, než zavolat manželovi, aby si pro mě přijel. Udiveně otevřel dveře.

„Co tady, proboha, děláš?“

Nechápal, jak jsem se mohla vloupat do jeho miláčka.

„Chtěla jsem tě překvapit, když na to doma není klid,“ špitla jsem dotčeně, ale byla jsem ráda, že mě konečně vysvobodil. Mohla jsem tady skejsnout dva dny, a to by byl malér.

„Ale proč jsi vlezla tajně dovnitř?“ nechápal.

Poodhalila jsem mu plášť a ukázala jeho oblíbený kostým.

„Tak takhle je to! A já si celou dobu myslel, že pracuješ v kanceláři!“

JAUVEJS ANEB JAHODOVÝ KOLÁČ

Psal se rok 1975, a do naší vesnice přijelo na brigádu vojsko. Vždycky, když se Jezedáci flákali a nestíhali nějakou sklizeň, musela zasáhnout armáda. Tentokrát to byly žně. Vojáci, kluci fešácký, jezdili s traktory a kombajny přes ves, a při tom mávali a pískali na místní děvčata.

Holky se sice červenaly, ale sobotní zábavy se už nemohly dočkat. Zrovna tak i Liduška. Vesměs plachá, ale s tvářičkou anděla, vábila pohledy nadržených vojáčků, jako sirup vosy.

Jednou, když šla nakoupit do místního konzumu, dala se tam do řeči s hezkým vojáčkem, který si ji troufnul oslovit jako první. Slovo dalo slovo, a chlapec jí slíbil, že ji druhého dne doprovodí na místní zábavu. Liduška nesměle souhlasila a vesele vyběhla z konzumu. Tváře jí nedočkavostí téměř hořely.

Příštího dne se důkladně svátečně vystrojila. Vzala si svoji novou blůzu se širokým límcem a krimplenovou sukni barvy zralého pomeranče. Svítla v ní už na dálku, jako metař psích výkalů v bezpečnostní vestě.

Když se její maminka dověděla, kdo ji hodlá doprovodit, dala jí patřičné kázání. Ale pro chudáčka vojáčka jí zabalila do několika ubrousků jahodový koláč. Liduška vložila poslušně koláč do kabelky a vyrazila s kamarádkami na zábavu.

Sál byl plný obtloustlých soudruhů v tesilových oblecích, s neméně objemnými manželkami v krimplenových šatech. Všichni radostně křepčili na parketu za zvuků dechové hudby, snažící se napodobit nejnovější šlágry z hitparády např.: Karla Gotta, Václava Neckáře nebo Helenku Vondráčkovou.

Zemědělci statečně drželi taneční krok přežraných cirkusových medvědů. Obzvláště pak ti, jenž byli posilněni značnou dávkou vodky nebo rumu, baletili ladným krokem hrochů lezoucích z řeky. Funěli, jako zootechnik při inseminaci vzpurné krávy, a pot jim kapal z čela do bujaře obdařených výstřihů jejich protějšků.

Sálem duněla písnička: „Jsem doktor DamDiDam“, a hroši se svými samicemi statečně hlasitě podupávali na doznívající: „Dam Dam“, až se otrásala sokolovna v základech, a vesele tleskali do rytmu frkajících trumpet. Sál čpěl vylitým pivem a potom tanečníků, kteří v té době ještě neznali kouzlo „Ould špajz“ a místo toho používali tak nanejvýš Pitralon, a jejich dámy voněly těžkými ruskými parfémami, které měly silnější účinek na kolemjdoucí, než Kaťuše na německé vojáky za druhé světové války.

Přes to všechno se Liduška tetelila blahem, když ji prováděl její vojáček celou dobu po parketu, a statečně spolu uhýbali rozdováděnému hrošimu stádu. S radostí mu pak zaplatila nějakého toho panáčka na povzbuzení nálady.

Na parketu se na ni mačkal čím dál víc, a jahodový koláč v kabelce, díky tomu presu, získával podivný tvar a začínal prosakovat skrz ubrousky. Jakmile to Liduška zjistila, zhrozila se: „Tohle mu přeci nemůžu dát sníst! Co by si o mně pomyslel?“
A dál koláč statečně schovávala v kabelce.

Když pak vyndávala peněženku, aby zaplatila další várku panáků, vypadl jí ten podivný předmět na stůl. Rychle ho sebrala a hodila zpátky do tašky. To už však stačil její vojáček zpozornět, a v domnění, že jde o použitou dámskou vložku neobratně zabalenou v papíru, začal balit Liduščinu kamarádku. Tušil, že za této situace si s Liduškou asi nezadovádí, a tak raději rychle hledal náhradu.

Liduška náhle osiřela. Už se jí nikdo nevěnoval, a ona z toho byla moc smutná. Nešťastně sebrala kabelku a se slzami v očích se ploužila ven před kulturní dům, kde si sedla na schody a tiše plakala.

Po chvíli vytáhla z kabelky kapesník, aby se vysmrkala, a zjistila, že tam má stále ještě jahodový koláč od maminky. Opatrně ho očistila od zbytků ubrousku a začala ho jíst.

V tom se ze sálu vypoťácel opilý vojáček se svojí novou obětí, aby se nadýchal čerstvého vzduchu. Když viděl, jak Liduška s chutí konzumuje tu věc, kvůli které ji opustil, zvedl se mu žaludek. Obrátil se vyjeveně k Lidušce a konstatoval:

„Nikdy bych nevojel upíra, co žere použitý vložky.“

NOSOROŽEC

„Krucinál!“ zaklela Hedvika, když chvátala domů temnou nocí. Sundala si lodičku a odtrhla nalomený podpatek. Včera si ty boty koupila, aby dneska večer udělala dojem na svého milence Radka.

„No, alespoň že jste odvedly svoji práci,“ povzdychla si nahlas a pelášila dál pajdavou chůzí, co jí nohy stačily.

Manželovi slíbila, že bude nejpozději v jednu doma. Za chvíli odbijí kostelní hodiny čtvrtou, a ona musí ještě oběhnout, touhle vrávoravou kachní chůzí, jeden blok. Kdyby to tušila, řekla by taxikáři, ať ji vysadí přímo před jejich panelákem. Stejně už všechno kolem spí. I když ta stará kukačka z přízemí určitě zase šmíruje za okny.

Jestli Hedvika zjistí, že ji sleduje, tak se nenápadně vrátí a bafne na ni do okna. Baba dostane infarkt, a bude od té čarodějnice jednou pro vždy pokoj. Ještě se jí partaje poděkují, stejně dělá jenom zle.

Potichoučku odemykala hlavní dveře, aby nenápadně vklouzla dovnitř. Jenže se dvěma promile v krvi se špatně plíží tichoučce domů na tajňačku. Když dovírala dveře, upadly jí klíče a s velkým lomozem zazvonily o zem.

„Do prkýnka,“ zanadávala a snažila se ohnout a zdvihnout je. Jenže již tak dost ohrožená stabilita na jednom podpatku vzala za své, a Hedvika padla celou svojí opilou váhou na zem a ještě při tom stihla hlavou udeřit do dveří té staré čarodějnice.

V momentě se dveře otevřely, a v nich stála v županu a v natáčkách, s brýlemi na nose a smrtelně přísným pohledem, domovnice Voráčková. S rukama v bok zkoumala marnou snahu svojí opilé susedky, postavit se na svoje gumové nohy.

Jakmile Hedviku opustily poslední síly, podívala se zesponu na domovnici a na plnou pusou zařvala: „Baf!“ a začala se nezřízeně chechtat na celý panelák. Smích se rozléhal po celé chodbě, a jeho ozvěna se vracela zpátky po schodišti až z pátého patra, jako tamtamy lidožroutů z pralesa.

„No ty ses teda vylepšila, že ti není hanba, fuj!“